

MINISTERUL ECONOMIEI ȘI FINANTELOR
DIRECȚIA GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE
A JUDEȚULUI

DECIZIA NR. 32

din 18.04.2008

privind soluționarea contestației formulată de
S.C. S.R.L. din localitatea,
înregistrată la Direcția Generală a Finanțelor Publice
a județului sub nr.din 24.03.2008

Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului a fost sesizată de Administrația Finanțelor Publice a municipiului – Activitatea de Inspecție prin adresa nr.din 24.03.2008, înregistrată la Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului sub nr.din 24.03.2008, cu privire la contestația formulată de **S.C. S.R.L.** din localitatea, str.

S.C. S.R.L. contestă Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr.din 21.02.2008, înregistrată la Administrația Finanțelor Publice a municipiului sub nr.din 26.02.2008, emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr.din 26.02.2008, privind suma de lei, reprezentând:

- lei impozit pe venitul microîntreprinderii;
- lei majorări de întârziere aferente impozitului pe venitul microîntreprinderii;
-lei TVA;
-lei majorări de întârziere aferente TVA.

Contestația a fost depusă în termenul prevăzut la art. 207 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată.

Constatând că în speță sunt întrunite condițiile prevăzute la art.205 și 209 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului este investită să se pronunțe asupra contestației.

I. S.C. S.R.L. din localitatea, prin contestația formulată susține că în perioada 2005 – 2006 a realizat lucrări de reparații în sumă delei, înregistrate direct pe cheltuieli, și lucrări de modernizare în sumă delei, înregistrate pe investiții în curs.

Societatea susține că potrivit art. 4 lit. d) din Legea nr. 15/1994 și art. 24 alin. (3) lit. d) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal,

sunt considerate mijloace fixe supuse amortizării doar investițiile efectuate la mijloacele fixe care conduc la obținerea de beneficii viitoare și nu toate cheltuielile privind reparațiile sau întreținerea mijloacelor fixe, așa cum eronat și nelegal a considerat organul de control.

Contestatoarea precizează că în baza Reglementărilor contabile conforme cu Directiva a IV-a a Comunității Economice Europene, aprobate prin Ordinul Ministerului Finanțelor nr. 1752/2005, societatea a procedat la evaluarea imobilizărilor corporale aflate în proprietate prin intermediul unor profesioniști calificați în evaluare, membri ai unui organism profesional în domeniu, respectiv S.C.S.R.L.

Societatea susține că prin Raportul de evaluare nr.26.06.2007, întocmit de S.C.S.R.L., au fost determinate valorile juste pentru activele evaluate care au fost reflectate în contabilitatea societății.

De asemenea, menționează că organele de inspecție ignoră raportul de evaluare, ce a fost realizat de profesioniști, nu iau în considerare înregistrările contabile și consideră că tranzacția nu reflectă prețul real al mijlocului fix în momentul vânzării, cu toate că evaluarea și vânzarea au fost efectuate în aceeași lună, respectiv iunie 2007.

Totodată, susține că potrivit Ordinului Ministerului Finanțelor Publice nr. 1752/2006, „în cazul în care, ulterior recunoașterii inițiale ca activ, valoarea unui activ imobilizat este determinat pe baza reevaluării activului respectiv, valoarea rezultată din reevaluare va fi atribuită activului, în locul costului de achiziție/costului de producție sau al oricărei alte valori atribuite înainte aceluși activ. În astfel de cazuri, regulile privind amortizarea se vor aplica activului având în vedere valoarea acestuia, determinată în urma reevaluării.”

Societatea precizează că nu au fost respectate prevederile art. 96.1, Titlului VII din Codul de procedură fiscală, unde se precizează că „la examinarea stării de fapt fiscale pentru stabilirea bazei de impunere, organul fiscal competent va avea în vedere toate documentele justificative și evidențele financiar – contabile care constituie mijloace de probă și sunt relevante pentru stabilirea drepturilor și obligațiilor fiscale”.

Totodată, contestatoarea susține că vânzarea parțială a imobilelor a fost realizată la valorile înregistrate în contabilitate, conform raportului de reevaluare, iar taxa pe valoarea adăugată aferentă a fost achitată integral, în termen legal.

Contestatoarea susține că organele de inspecție fiscală estimează total eronat și fără nicio bază legală, luând în considerare un procent de%, ca reprezentând ponderea activelor nevândute, în funcție de suprafața totală a activelor, element fără nicio relevanță la stabilirea bazei impozabile suplimentare.

De asemenea, societatea susține că nu a fost respectată Deciziadin 05.02.2008 a Direcției Generale a Finanțelor Publice a județului, prin care s-a desființat Decizia de impuneredin 18.12.2007.

II. Prin Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr.din 21.02.2008, înregistrată la Administrația Finanțelor Publice a municipiului sub nr.din 26.02.2008, emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr.din 26.02.2008, organele de control au constatat că în luna mai 2004 societatea a achiziționat conform contractului autentificat sub nr. din 07.05.2004 un imobil (spațiu de locuit și spațiu comercial) în suprafață demp, cu terenul aferent, situat în municipiul, str., în valoare delei.

Organele de control au constatat că în perioada 01.01.2005 - 31.12.2006 societatea a efectuat modernizări la imobilul respectiv în sumă delei, fiind înregistrată pe cheltuieli suma delei și pe investiții în curs suma delei.

S-a constatat că societatea nu a majorat valoarea de intrare a imobilului cu suma delei, reprezentând modernizări, conform art. 4 lit. d) din Legea nr. 15/1994 și art. 24 alin. (3) lit. d) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal și că a calculat amortizarea imobilului pentru perioada iunie 2004 – mai 2007, în sumă de lei, rămânând o valoare rămasă de recuperat delei.

Organele de control au constatat că în luna iunie 2007 societatea a vândut imobilul (spațiu de locuit parter + E1, mp) cu suma delei fără TVA, conform facturiinr. din 26.06.2007, cu valoarea fără TVA de lei, și a facturii fiscale serianr. din 26.06.2007, cu valoarea fără TVA delei, iar spațiul comercial de mp a rămas proprietatea societății.

În urma verificării efectuate s-a stabilit că ponderea spațiului comercial în total imobil reprezintă% (..... mp /mp) și că anterior vânzării au fost întocmite rapoarte de evaluare cu următoarele prețuri:

- spațiu de locuit =lei;
- spațiu comercial = lei.

Organele de control precizează că din rapoartele de evaluare rezultă că ponderea spațiului comercial în total imobil, în funcție de preț, este de, iar din estimarea efectuată în urma controlului s-a luat în calcul procentul determinat în funcție de suprafață, de%.

În urma verificării efectuate, s-a stabilit că tranzacția nu reflectă prețul real al mijlocului fix în momentul vânzării și s-a estimat valoarea reală a tranzacției în conformitate cu art. 67 din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, considerând că valoarea contabilă reprezintă valoarea de piață, întrucât tranzacția a avut loc în anul curent.

Pentru diferența dintre valoarea de vânzare a imobilului înregistrată de societate și valoarea de piață, s-a stabilit că societatea datorează un impozit pe veniturile microîntreprinderii de lei, cu termen de plată 25.07.2007, ținându-se cont de suprafețe și de următoarele elemente:

- preț de achiziție =lei;
- contravaloare modernizare =lei;
- amortizare calculată pentru perioada 01.06.2004 – 31.05.2007 = lei;
- preț de vânzare =lei;
- pondere spațiu comercial în total imobil =% (.....lei +lei – lei) x% = lei;
- diferență impozit venit microîntreprindere: (.....lei +lei – lei – lei –lei) x 2 % =lei x 2 % = lei;

Pentru neplata în termen a impozitului pe venit în sumă de lei, s-au calculat majorări de întârziere de lei.

S-au avut în vedere prevederile art. 11, 24 alin (1), 108 alin. (1) și art. 110 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, și prevederile art. 119 din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală.

Totodată, în baza celor prezentate, s-a stabilit că taxa pe valoarea adăugată aferentă tranzacției este de lei (.....lei +lei = lei; lei x 19% = lei), iar taxa pe valoarea adăugată colectată de societate în urma vânzării imobilului este de lei, rezultând astfel o diferență de TVA colectată de lei (..... lei – lei). Aplicând cota de% la TVA aferentă tranzacției în sumă de lei, rezultă suma de lei (..... lei x% = lei). Scăzând din taxa pe valoarea adăugată colectată, de lei, diferența de lei, organele de control au stabilit o taxă suplimentară de lei.

Pentru nevirarea în termen a taxei pe valoarea stabilită suplimentar, de lei, s-au calculat majorări de întârziere în sumă delei.

S-au avut în vedere prevederile art. 11, 134 alin. (3) și 140 alin. (1) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, și prevederile art. 67 din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală.

III. Din documentele existente la dosarul cauzei și având în vedere motivațiile petentului, în raport cu actele normative în vigoare pentru perioada verificată, s-au reținut următoarele:

1. Referitor la impozitul pe veniturile microîntreprinderii în sumă de lei și majorările de întârziere aferente de lei, Direcția

Generală a Finanțelor Publice a județului este investită să se pronunțe asupra legalității reîncadrării unei tranzacții, privind vânzarea unui imobil, în condițiile în care prețul vânzării este cu mult sub sumele cheltuite de societate pentru achiziționarea și modernizarea acestuia.

În fapt, organele de control au constatat că în luna iunie 2007 societatea a vândut un imobil (spațiu de locuit parter + E1) în suprafață de mp, cu suma delei fără TVA, conform facturiinr. din 26.06.2007, cu valoarea fără TVA de lei, și a facturii fiscale serianr. din 26.06.2007, cu valoarea fără TVA delei.

În urma verificării efectuate, s-a stabilit că tranzacția nu reflectă prețul real al mijlocului fix în momentul vânzării și s-a procedat la estimarea valorii acestuia, considerându-se că valoarea contabilă reprezintă valoarea de piață.

Pentru diferența dintre valoarea de vânzare a imobilului înregistrată de societate și valoarea de piață, s-a stabilit că societatea datorează un impozit pe veniturile microîntreprinderii de lei, cu termen de plată la data de 25.07.2007.

Pentru neplata în termen a impozitului pe venit în sumă de lei, s-au calculat majorări de întârziere de lei.

În drept, în ceea ce privește modul de determinare a impozitului pe venitul microîntreprinderii, sunt aplicabile prevederile **art. 105 și 108 din Legea nr. 571 / 2003** privind Codul fiscal, unde se prevăd următoarele:

„Art. 105

Aria de cuprindere a impozitului

Impozitul stabilit prin prezentul titlu, denumit impozit pe veniturile microîntreprinderilor, se aplică asupra veniturilor obținute de microîntreprinderi din orice sursă, cu excepția celor prevăzute la art. 108. [...]

Art. 108

Baza impozabilă

(1) Baza impozabilă a impozitului pe veniturile microîntreprinderilor o constituie veniturile din orice sursă, din care se scad:

- a) veniturile din variația stocurilor;**
- b) veniturile din producția de imobilizări corporale și necorporale;**
- c) veniturile din exploatare, reprezentând cota-parte a subvențiilor guvernamentale și a altor resurse pentru finanțarea investițiilor;**

- d) veniturile din provizioane;
- e) veniturile rezultate din anularea datoriilor și a majorărilor datorate bugetului statului, care nu au fost cheltuieli deductibile la calculul profitului impozabil, conform reglementărilor legale;
- f) veniturile realizate din despăgubiri, de la societățile de asigurare, pentru pagubele produse la activele corporale proprii.”

Din analiza documentelor existente la dosarul cauzei, se reține că societatea a achiziționat în luna mai 2004 un imobil în suprafață totală demp și terenul aferent, situat în municipiul, la prețul delei, pentru care a calculat amortizarea imobilului pentru perioada iunie 2004 – mai 2007 în sumă de lei, rezultând o valoare rămasă de recuperat delei.

În perioada 01.01.2005 - 31.12.2006 societatea a efectuat modernizări la imobilul respectiv în sumă delei, fiind înregistrată pe cheltuieli suma delei și pe investiții în curs suma delei, fără ca societatea să majoreze valoarea de intrare a imobilului.

În ceea ce privește înregistrarea investițiilor efectuate la mijloacele fixe existente, sunt aplicabile prevederile **art. 112, coroborate cu prevederile art. 24 din Legea nr. 571 / 2003 privind Codul fiscal**, cu modificările și completările ulterioare, unde se prevăd următoarele:

„Art. 112

Prevederi fiscale referitoare la amortizare

Persoanele juridice plătitoare de impozit pe venit sunt obligate să evidențieze contabil cheltuielile de amortizare, conform art. 24, aplicabil plătitorilor de impozit pe profit. [...]

Art. 24

Amortizarea fiscală [...]

(3) Sunt, de asemenea, considerate mijloace fixe amortizabile: [...]

d) investitiile efectuate la mijloacele fixe existente, sub forma cheltuielilor ulterioare realizate în scopul îmbunătățirii parametrilor tehnici inițiali și care conduc la obținerea de beneficii economice viitoare, prin majorarea valorii mijlocului fix; [...]

(5) Prin valoarea de intrare a mijloacelor fixe se înțelege:

- a) costul de achiziție, pentru mijloacele fixe procurate cu titlu oneros;
- b) costul de producție, pentru mijloacele fixe construite sau produse de către contribuabil;
- c) valoarea de piață, pentru mijloacele fixe dobândite cu titlu gratuit.”

Din textele de lege mai sus citate se reține că cheltuielile ulterioare efectuate la mijloacele fixe existente, în scopul îmbunătățirii parametrilor tehnici inițiali, se includ la mijloace fixe, prin majorarea valorii acestora.

Conform documentelor existente la dosarul cauzei, societatea nu a majorat valoarea de intrare a imobilului cu contravaloarea modernizărilor la imobilul respectiv în sumă delei, conform art. 24 alin. (3) lit. d) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal.

Din cele prezentate se reține că imobilul în cauză, în suprafață demp, a fost achiziționat de societate cu suma delei, pentru care s-a calculat o amortizare fiscală în sumă de lei și la care au fost efectuate lucrări de modernizare în sumă delei, rezultând o valoare rămasă neamortizată de lei.

Organele de control au constatat că în luna iunie 2007 societatea a vândut suprafața de mp din imobilul respectiv (spațiu de locuit parter + E1) cu suma delei fără TVA, conform facturiinr. din 26.06.2007, cu valoarea fără TVA de lei, și a facturii fiscale serianr. din 26.06.2007, cu valoarea fără TVA delei, iar spațiul comercial în suprafață de mp, ce face parte din imobilul respectiv, a rămas în patrimoniul societății.

În urma verificării efectuate, s-a stabilit că tranzacția nu reflectă prețul real al mijlocului fix în momentul vânzării, astfel că, s-a estimat valoarea reală a tranzacției în conformitate cu prevederile art. 67 din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală.

Întrucât tranzacția a avut loc în anul curent, organele de control au considerat că valoarea contabilă reprezintă valoarea de piață.

S-a stabilit că ponderea spațiului comercial în total imobil reprezintă% (..... mp /mp), rezultând că ponderea suprafeței vândute este de%.

Organele de control au stabilit că pentru veniturile în sumă delei societatea datorează un impozit pe veniturile microîntreprinderii de lei, cu termen de plată 25.07.2007, având în vedere următoarele elemente:

- preț de achiziție =lei;
- contravaloare modernizare =lei;
- amortizare calculată pentru perioada 01.06.2004 – 31.05.2007 = lei;
- preț de vânzare =lei;
- pondere spațiu comercial în total imobil =% (.....lei +lei – lei) x% = lei;

Diferența de impozit venitul microîntreprinderii a fost calculată astfel: (.....lei +lei – lei – lei –lei) x 2 % cotă impozit =lei x 2 % = lei impozit pe venitul microîntreprinderii.

Potrivit **art. 11 din Legea nr. 571/2003** privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare,

„Prevederi speciale pentru aplicarea Codului fiscal

(1) La stabilirea sumei unui impozit sau a unei taxe în înțelesul prezentului cod, autoritățile fiscale pot să nu ia în considerare o tranzacție care nu are un scop economic sau pot reîncadra forma unui tranzacții pentru a reflecta conținutul economic al tranzacției.”

În ceea ce privește estimarea bazei de impunere, sunt aplicabile prevederile **art. 66 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003**, republicată, privind Codul de procedură fiscală, aplicabilă pentru perioada verificată, unde se prevăd următoarele:

„Art. 66

Estimarea bazei de impunere

(1) Dacă organul fiscal nu poate determina mărimea bazei de impunere, acesta trebuie să o estimeze. În acest caz trebuie avute în vedere toate datele și documentele care au relevanță pentru estimare. Estimarea constă în identificarea acelor elemente care sunt cele mai apropiate situației de fapt fiscale.”

Având în vedere că imobilul în cauză, în suprafață demp, a fost achiziționat în anul 2004 cu suma totală delei, pentru care societatea a înregistrat o amortizare de lei, și ținând cont că în perioada 01.01.2005 – 31.12.2006 au fost efectuate lucrări de modernizare în sumă delei, după care, în perioada imediat următoare, respectiv luna iunie 2007, s-a vândut suprafața de mp. din imobil cu suma delei, cu mult sub totalul cheltuielilor efectuate de societate, se conchide că tranzacția nu reflectă prețul real în momentul vânzării, astfel că organele de control în mod legal au reîncadrat tranzacția.

Având în vedere cele prezentate mai sus, se trage concluzia că stabilirea de către organele de control a impozitului pe venitul microîntreprinderii în sumă de lei, este legală, drept pentru care urmează a se respinge contestația pentru această sumă, ca neîntemeiată.

Deoarece în sarcina contestatoarei a fost reținut impozitul pe venitul microîntreprinderii în sumă de lei, care a generat accesoriile, iar prin contestație nu se prezintă alte argumente privind modul de calcul al acestora, societatea datorează majorările de întârziere în sumă de lei, reprezentând măsură accesorie, conform principiului de drept **"accessorium sequitur principale"** (accesoriul urmează principalul).

Prin urmare, accesoriile în sumă de lei, aferente impozitului pe venitul microîntreprinderii stabilit suplimentar de organele de control, reprezintă măsură accesorie în raport cu debitul.

Având în vedere că nu se contestă modul de calcul al acestora, iar pentru impozitul pe venitul microîntreprinderii în sumă de lei, care le-a generat, cererea a fost respinsă, urmează **a se respinge contestația și pentru accesoriile în sumă de lei.**

2. Referitor la taxa pe valoarea adăugată în sumă delei și majorări de întârziere aferente delei, Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului este investită să se pronunțe asupra legalității stabilirii de către organele de control a taxei pe valoarea adăugată suplimentară, aferentă imobilului vândut, în condițiile în care prețul vânzării este cu mult sub cel înregistrat pentru achiziționarea și modernizarea acestuia.

În fapt, organele de control au constatat că societatea a achiziționat în luna mai 2004 un imobil în suprafață totală demp și terenul aferent, situat în municipiul, la prețul delei, pentru care a calculat amortizarea imobilului pentru perioada iunie 2004 – mai 2007, în sumă de lei, rămânând o valoare rămasă de recuperat delei.

În perioada 01.01.2005 - 31.12.2006 societatea a efectuat modernizări la imobilul respectiv în sumă delei, pentru care a dedus TVA în sumă delei.

Organele de control au constatat că în luna iunie 2007 societatea a vândut suprafața de mp din imobilul respectiv (spațiu de locuit parter + E1) cu suma delei și TVA aferentă de lei, conform facturiinr. din 26.06.2007, cu TVA delei, și a facturii fiscale serianr. din 26.06.2007, cu TVA delei, iar spațiul comercial în suprafață de mp, ce face parte din imobilul respectiv, a rămas în patrimoniul societății.

În urma verificării efectuate, s-a stabilit că societatea avea obligația colectării unei taxe pe valoarea adăugată în sumă de lei.

Pentru nevirarea în termen a taxei pe valoarea stabilită suplimentar, de lei, s-au calculat majorări de întârziere în sumă delei.

În drept, la art. 128 alin. (1) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, se prevede că:

„Livrarea de bunuri

(1) Este considerată livrare de bunuri transferul dreptului de a dispune de bunuri ca și un proprietar.”

La art. 134¹ din același act normativ, se prevede că:

„Faptul generator pentru livrări de bunuri și prestări de servicii

(1) Faptul generator intervine la data livrării bunurilor sau la data prestării serviciilor, cu excepțiile prevăzute în prezentul capitol.”

Din analiza documentelor existente la dosarul cauzei se reține că societatea a achiziționat în luna mai 2004 un imobil în suprafață totală demp și terenul aferent, situat în municipiul, la prețul delei, pentru care a calculat amortizarea imobilului pentru perioada iunie 2004 – mai 2007, în sumă de lei, rămânând o valoare rămasă de recuperat delei.

În perioada 01.01.2005 - 31.12.2006 societatea a efectuat modernizări la imobilul respectiv în sumă delei, pentru care a dedus TVA delei, fiind înregistrată pe cheltuieli suma delei și pe investiții în curs suma delei, fără ca societatea să majoreze valoarea de intrare a imobilului.

Așa după cum s-a prezentat la capitolul privind impozitul pe venitul microîntreprinderii, cheltuielile ulterioare efectuate la mijloacele fixe existente, în scopul îmbunătățirii parametrilor tehnici inițiali, se includ la mijloace fixe, prin majorarea valorii acestora.

Având în vedere că imobilul în cauză, în suprafață demp, a fost achiziționat în anul 2004 cu suma totală delei, pentru care societatea a înregistrat o amortizare de lei, și ținând cont că în perioada 01.01.2005 – 31.12.2006 au fost efectuate lucrări de modernizare în sumă delei, după care, în perioada imediat următoare, respectiv luna iunie 2007, s-a vândut suprafața de mp. din imobil cu suma delei, cu mult sub totalul cheltuielilor efectuate, se conchide că tranzacția nu reflectă prețul real în momentul vânzării, astfel că, organele de control în mod legal au reîncadrat tranzacția.

Potrivit **art. 11 din Legea nr. 571/2003** privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare,

„Prevederi speciale pentru aplicarea Codului fiscal

(1) La stabilirea sumei unui impozit sau a unei taxe în înțelesul prezentului cod, autoritățile fiscale pot să nu ia în considerare o tranzacție care nu are un scop economic sau pot reîncadra forma unui tranzacții pentru a reflecta conținutul economic al tranzacției.”

În ceea ce privește estimarea bazei de impunere, sunt aplicabile prevederile **art. 66 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003**, republicată, privind Codul de procedură fiscală, aplicabilă pentru perioada verificată, unde se prevăd următoarele:

„Art. 66

Estimarea bazei de impunere

(1) Dacă organul fiscal nu poate determina mărimea bazei de impunere, acesta trebuie să o estimeze. În acest caz trebuie avute în vedere toate datele și documentele care au relevanță pentru estimare. Estimarea constă în identificarea acelor elemente care sunt cele mai apropiate situației de fapt fiscale.”

Din cele prezentate se reține că imobilul în cauză, în suprafață demp, a fost achiziționat de societate cu suma delei, pentru care s-a calculat o amortizare fiscală în sumă de lei și la care au fost efectuate lucrări de modernizare în sumă delei, rezultând o valoare rămasă neamortizată de lei.

Potrivit documentelor existente la dosarul cauzei, în luna iunie 2007 societatea a vândut suprafața de mp din imobilul respectiv (spațiu de locuit parter + E1) cu suma delei și TVA aferentă de lei, conform facturiinr. din 26.06.2007, cu TVA delei, și a facturii fiscale serianr. din 26.06.2007, cu TVA delei, iar spațiul comercial în suprafață de mp, ce face parte din imobilul respectiv, a rămas în patrimoniul societății.

Organele de control au stabilit că taxa pe valoarea adăugată aferentă tranzacției este de lei ($\text{.....lei} + \text{.....lei} = \text{..... lei}$; $\text{..... lei} \times 19\% = \text{..... lei}$), în timp ce taxa pe valoarea adăugată colectată de societate în urma vânzării imobilului este de lei, rezultând astfel o diferență de TVA colectată de lei ($\text{..... lei} - \text{..... lei}$). La taxa pe valoarea adăugată de lei organele de control au aplicat cota de%, reprezentând ponderea suprafeței spațiului comercial rămas în patrimoniul societății în total imobil, și a rezultat o taxă pe valoarea adăugată de lei ($\text{..... lei} \times \text{.....}\% = \text{..... lei}$), aferentă suprafeței rămasă la dispoziția societății.

Scăzând din taxa pe valoarea adăugată colectată de lei diferența de lei, rezultă o taxă pe valoarea adăugată suplimentară de lei, pentru care au calculat majorări de întârziere delei.

Având în vedere cele prezentate mai sus se conchide că organele de control în mod legal au stabilit că societatea avea obligația colectării taxei pe valoarea adăugată pentru valoarea rămasă a imobilului respectiv, drept pentru care urmează a se respinge contestația pentru această sumă, ca neîntemeiată.

Deoarece în sarcina contestatoarei a fost reținută taxa pe valoarea adăugată în sumă de lei, care a generat accesoriile, iar prin contestație nu se prezintă alte argumente privind modul de calcul al acestora, societatea datorează și majorările de întârziere în sumă delei, reprezentând măsură accesorie, conform principiului de drept "*accessorium sequitur principale*" (accesoriul urmează principalul).

Prin urmare, accesoriile în sumă delei, aferente taxei pe valoarea adăugată stabilită suplimentar de organele de control, reprezintă măsură accesorie în raport cu debitul.

Având în vedere că nu se contestă modul de calcul al acestora, iar pentru taxa pe valoarea adăugată de lei, care le-a generat, cererea a fost respinsă, urmează **a se respinge contestația și pentru accesoriile în sumă delei.**

3. În ceea ce privește susținerea contestatoarei că organele de control nu au avut în vedere raportul de evaluare, efectuat de specialiști în domeniu, prin care s-a determinat valoarea justă a imobilului, nu poate fi reținută în soluționarea favorabilă a contestației, întrucât, potrivit raportului de evaluare existent la dosarul cauzei, evaluarea s-a efectuat în baza Hotărârii Guvernului nr. 1553/2003 privind reevaluarea imobilizărilor corporale și stabilirea valorii de intrare a mijloacelor fixe, care se aplica pentru imobilizările corporale aflate în patrimoniul la data de 31 decembrie 2003 și numai pentru bunurile a căror valoare contabilă diferă semnificativ de valoarea justă.

Așa după cum rezultă din raportul de evaluare depus în susținerea cauzei, *„scopul lucrării constă în estimarea valorii clădirii în vederea înregistrării contabile, în conformitate cu H.G. nr. 1553/2003 – Cu privire la reevaluarea imobilizărilor corporale”, or potrivit art. 1 alin. (1) și (2) din Hotărârea Guvernului nr. 1553/2003* privind reevaluarea imobilizărilor corporale și stabilirea valorii de intrare a mijloacelor fixe,

„(1) Societățile comerciale, indiferent de forma de proprietate, regiile autonome, societățile și companiile naționale, institutele de cercetare și celelalte categorii de agenți economici pot proceda la reevaluarea imobilizărilor corporale aflate în patrimoniul lor la data de 31 decembrie 2003, astfel încât rezultatul reevaluării să fie cuprins în situațiile financiare ale anului 2003.

(2) Reevaluarea imobilizărilor corporale se efectuează în vederea determinării valorii juste a acestora, ținându-se seama de inflație, utilitatea bunului, starea acestuia și de prețul pieței, atunci când valoarea contabilă diferă semnificativ de valoarea justă.”

Din documentele existente la dosarul cauzei rezultă că bunul în cauză nu se afla în patrimoniul societății la data de 31 decembrie 2003, imobilul fiind achiziționat de societate în luna mai 2004.

Totodată, se reține că valoarea contabilă a imobilului nu diferă semnificativ de valoarea justă, întrucât, pe de o parte, bunul a fost achiziționat în anul 2004, iar, pe de altă parte, s-au efectuat cheltuieli însemnate cu modernizarea în cursul anilor 2005 – 2006, după care bunul a fost vândut în perioada imediat următoare.

4. Referitor susținerea contestației că la reverificarea efectuată organele de control nu au respectat Deciziadin 05.02.2008 a Direcției Generale a Finanțelor Publice a județului, prin care s-a desființat Decizia de impuneredin 18.12.2007, societatea nu vine cu argumente concrete care să demonstreze nerespectarea deciziei respective.

Prin Deciziadin 05.02.2008, Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului a dispus desființarea Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscalădin 18.12.2007, înregistrată la Administrația Finanțelor Publice a municipiului sub nr. din 21.12.2007, emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr. din 21.12.2007, pentru suma de **....lei**, reprezentândlei impozit pe venitul microîntreprinderii, lei majorări de întârziere aferente, lei T.V.A. și lei majorări de întârziere aferente, în vederea reanalizării cauzei și recalculării creanțelor fiscale, pe motiv că prin actul administrativ ce a fost desființat s-au constatat anumite erori de calcul la determinarea creanțelor fiscale, dar, în urma reverificării efectuate, noile organe de control au recalculat și stabilit creanțele fiscale conform prevederilor legale.

Față de cele prezentate în conținutul deciziei, urmează a se respinge contestația formulată de **S.C. S.R.L.** din localitatea, ca neîntemeiată.

Pentru considerentele prezentate în conținutul deciziei și în temeiul prevederilor art. 11, 24, 105, 108, 112, 128 alin. (1) și 134¹ din Legea nr. 571 / 2003 privind Codul fiscal, art. 66 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, republicată, privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, art. 1 alin. (1) și (2) din Hotărârea Guvernului nr. 1553/2003 privind reevaluarea imobilizărilor corporale și stabilirea valorii de intrare a mijloacelor fixe, coroborate cu prevederile art. 216 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată la data de 26.09.2005, se:

DECIDE :

- **Respingerea** ca neîntemeiată a **contestației formulate de S.C. S.R.L.** din localitatea împotriva Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală, nr.din 21.02.2008, înregistrată la Administrația Finanțelor Publice a municipiului sub nr.din 26.02.2008, emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr.din 26.02.2008, privind suma de **.... lei**, reprezentând:

- lei impozit pe venitul microîntreprinderii;
- lei majorări de întârziere aferente impozitului pe venitul microîntreprinderii;

- lei TVA;
-lei majorări de întârziere aferente TVA.

Prezenta decizie poate fi atacată la Tribunalul, în termen de 6 luni de la data comunicării, conform procedurii legale.

ALTE CATEGORII: - impozit venit microîntreprindere:

- 105 și 108 din Legea nr. 571 / 2003 privind Codul fiscal

TVA: stabilirea prin estimare a bazei de impozitare a TVA

- art. 128 alin. (1) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare;
- art. 66 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, republicată, privind Codul de procedură fiscală.